

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/87/2021
Identifikačné číslo spisu:	1116213059
Dátum vydania rozhodnutia:	26.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1116213059.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Athena, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 53, IČO: 36 282 651, zastúpeného spoločnosťou JUDr. Peter Dobrovodský & spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Česká č. 7, IČO: 45 235 929, proti žalovanému Mgr. Andrej Šabík, advokát, so sídlom kancelárie v Bratislave, Hviezdoslavovo námestie č. 16, IČO: 35 104 716, o zaplatenie 355.200,- € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/176/2019-311 z 28. januára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 28Cb/89/2016-255 z 28. marca 2019 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, po zohľadnení vykonaných dôkazov a aplikácii príslušných právnych predpisov dospel k záveru o neopodstatnenosti žalobou uplatneného nároku. Konštatoval, že v posudzovanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 355.200,- € s príslušenstvom a náhrady trov konania, titulom náhrady škody spôsobenej výkonom činnosti advokáta (žalovaného). Žalobca uplatnený nárok odôvodnil tým, že kúpnu zmluvou z 1. marca 2005, podpísanou predávajúcou p. R. X., nadobudla za dohodnutú kúpnu cenu 5.000.000 Sk kupujúca T. P. vlastnícke právo k nehnuteľnostiam - pozemku s parc. č. 8807, vo výmere 238 m², druh pozemku: záhrady a pozemku parc. č. 8808, vo výmere 186 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria a stavbu rodinného domu súp. č. 102429 na parc. č. 8808, nachádzajúcim sa v katastrálnom území U. T., obec Bratislava - m. č. Staré Mesto, okres Bratislava I, evidovaným Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, ako parcely registra "C" na LV č. XXXX (ďalej aj ako „nehuteľnosti“). Kúpnu zmluvou z 27. apríla 2005, podpísanou predávajúcou T. P., nadobudol za

dohodnutú kúpnu cenu 5.000.000 Sk kupujúci ARDOM, s.r.o. vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Kúpnu zmluvou z 18. októbra 2005, podpísanou predávajúcim ARDOM, s.r.o., nadobudla za dohodnutú kúpnu cenu 11.800.000 Sk obchodná spoločnosť Dunajská, a.s. vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Na základe kúpnej zmluvy z 3. februára 2009, podpísanej predávajúcim Dunajská, a.s. (pôvodné obchodné meno: HRIVIS developing, a.s.), nadobudla za dohodnutú kúpnu cenu 595.000,- € vlastnícke právo k nehnuteľnostiam obchodná spoločnosť NAVI 1, s.r.o., ktorá ako predávajúci následne previedla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalobcu kúpnu zmluvou z 13. februára 2009 za kúpnu cenu 595.000,- €. Obchodná spoločnosť NAVI 1, s.r.o. bola 10. júna 2009 zrušená a 1. septembra 2011 vymazaná z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, čím zanikla. Na základe návrhu Q. X., ako pôvodného pozemno-knižného vlastníka nehnuteľností, Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 12C 53/06-433 z 30. novembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/113/2012-459 z 25. júna 2012 určil, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľností je Q. X., nakoľko kúpna zmluva z 1. marca 2005, ktorou previedla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, bola v zmysle § 38 ods. 2, § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom, a teda neplatnými boli aj ďalšie prevody nehnuteľností od nevlastníka. Žalobca uviedol, že o priebehu súdnych konaní, o vytýčených pojednávaniach, ani o vyhlásených rozsudkoch nemal od žalovaného žiadne informácie, až pri osobnom nahliadnutí do súdneho spisu zistil, že prvostupňový aj odvolací súd už vo veci právoplatne rozhodli, pričom žalovaný sa opakovane zo subjektívnych dôvodov nezúčastnil vytýčených pojednávaní, a tak nedostatočne zabezpečoval ochranu oprávnených záujmov svojho klienta. Ďalej uviedol, že po upozornení na túto skutočnosť odovzdal žalovanému podanie, doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 3. júna 2013, ktorým podal proti právoplatnému rozsudku dovolanie, dovolacie konanie však bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/53/2006 z 29. októbra 2013 z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, o vzniku tejto povinnosti žalovaný žalobcu riadne a včas neinformoval a on sám tento súdny poplatok vo výške 99,50 € nezaplatil. Po tom, ako sa z rozsudku Krajského súdu v Bratislave dozvedel o potvrdení právneho stavu, ktorým bol „zbavený“ vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, z dôvodu investícií do nich vložených ako i stavebno-technických úprav vykonaných na jeho vlastnej domovej nehnuteľnosti, kontaktoval opatrovníčku p. Q. X., ktorej navrhol odkúpenie nehnuteľností za kúpnu cenu 166.000,- €. Rokovania o predaji však v lete 2013 boli ukončené z dôvodu úmrtia p. Q. a po právoplatnosti Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 1D/191/2013, Dnot 37/2013 pokračovali s dedičkou - sestrou poručiťky Ing. H. X., s ktorou došlo k dohode o cene „spätného predaja“ nehnuteľností za zmluvnú cenu vo výške 350.000,-€, kúpna zmluva bola podpísaná dňa 6. decembra 2013 a po jej zaplatení bol vklad do katastra nehnuteľností povolený pod V-31077/13. Finančné prostriedky na zabezpečenie opätovnej kúpy nehnuteľností boli zabezpečené pôžičkou poskytnutou nadáciou Christian A. Johnson Endeavor Foundation. Zdôraznil, že podľa § 26 ods. 1 zákona o advokácii, advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie. Žalobca listom zo dňa 25. mája 2015 žalovanému popísal priebeh a úkony ním vykonané v danej veci, špecifikoval škodu vzniknutú v dôsledku porušenia povinností pri poskytovaní právnej pomoci a vyzval ho k úhrade sumy 350.000,- €, ako náhrady škody za opakované zaplatenie kúpnej ceny navýšenej o sumu 5.200,-€ za náklady vzniknuté v súvislosti s konvalidáciou tohto stavu. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu na výzvu reagoval verbálne s tým, že vzniknutú situáciu prerokuje s poisťovňou, s ktorou má ako člen advokátskej komory uzatvorenú poisťnú zmluvu, písomne sa však k výzve nevyjadril, preto mu bola zaslaná ďalšia výzva k zaplateniu náhrady vzniknutej škody označená ako pokus o zmier, ktorú prevzal 10. mája 2016. Žalovaný na pojednávaní trval na nedôvodnosti uplatneného návrhu, namietal vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného, nepreukázaný kauzálny nexus a uplatnil aj námietku premlčania nároku žalobcu. V priebehu konania súd prvej inštancie informoval o kontaktovaní poisťovne ako intervenienta. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. US 678/2015 z 22. októbra 2015. Zastával názor, že aj keby sa zúčastnil na pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava I, k inému rozhodnutiu zo strany súdov by nedošlo. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, 6, § 264 ods. 1, 2, § 265, § 387 ods. 1, 2, § 391 ods. 1, 2, § 397, § 373, § 374 ods. 1, 2, 3, § 378, § 379 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3, § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), § 420 ods. 1, 2, § 415, § 106 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej

len „OZ“, § 132 ods. 1, § 182, § 191, § 192, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu opísaného žalobcom, podľa ktorého od prevzatia právneho zastupovania vo veci uzatvorenia kúpnej zmluvy vo februári 2008, cez prevzatie zastupovania v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 12C/53/06 a následne i v odvolacom konaní, žalovaný svoje povinnosti voči klientovi, vyplývajúce mu z jeho postavenia advokáta, neplnil, keď neoboznámil žalobcu na vážnosť problémov brániacich uzatvoreniu kúpnej zmluvy a v následných úkonoch svojou nebanlivosťou nedostatočne našťudoval súdny spis v konaní, v ktorom žalobcu zastupoval, nezúčastňoval sa na vytýčených pojednávaniach, žalobcu pravdivo o stave súdneho konania neinformoval, a to ani o výsledku konania na súde prvej ani druhej inštancie a neuhradil súdny poplatok za podané dovolanie. Dal do pozornosti, že zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je objektívna zodpovednosť, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom splnení troch predpokladov: a/ činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody, splnenie uvedených predpokladov musí byť v konaní jednoznačne preukázané, pričom dôkaznú povinnosť má v tomto smere poškodený. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného preukázateľne došlo len pri svojvoľnom opomenutí zaplatenia súdneho poplatku za dovolanie, v tomto jedinom bode dôkaznú povinnosť žalobcu vyhodnotil ako preukázanú. V ostatných bodoch namietané porušenia povinnosti mal súd za sporné, keďže neboli predložené dôkazy preukazujúce skutkovú podstatu konania žalovaného. Uviedol, že na jednej strane išlo o neformálne poradenstvo, bez vopred dojednaných podmienok, vyznievajúce ako „priateľské poradenstvo bez fakturácie odmeny“, čo samo je v rozpore s výkonom advokácie a neopomenuteľný bol podľa súdu aj fakt, že žalobca sám podpísal druhú/opätovnú kúpnu zmluvu, dojednal si podmienky kúpnej zmluvy a ďalšiu kúpnu cenu zaplatil slobodne na základe vlastného rozhodnutia, bez participovania žalovaného. Ohľadne vzniku škody, mal súd za to, že jej výška nebola zo strany žalobcu preukázaná. Uviedol, že doplatok v sume 350.000,- € titulom opätovného uhradenia kúpnej ceny s tým, že vymoženie zaplatenej kúpnej ceny predávajúceho NAVI s.r.o. pre jeho výmaz z obchodného registra bolo príslušným súdom zamietnuté, nemožno považovať za škodu, nakoľko nedošlo k majetkovému úbytku, nehnuteľnosť zostala vo vlastníctve žalobcu. Za nepreukázanú považoval i sumu 5.200,- €, uvádzanú ako sumu nákladov súvisiacich s uzatváraním novej kúpnej zmluvy a súdnym konaním o dodatočnej likvidácii NAVI 1 s.r.o. a s tým súvisiacich poplatkov (právna služba, notárske a súdne poplatky), kedy vynaloženie ani špecifikácia týchto nákladov nebolo súdu preukázané. Ku kauzálnemu nexusu, ktorého absenciu namietal aj žalovaný, súd prvej inštancie uviedol, že v tejto časti žaloby nebolo skutkovo ani právne dostatočne argumentované. Zdôraznil, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený - nestačí, ak je iba sprostredkovaný. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 32/2007 z 29. marca 2007 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 4495/2007 zo 16. októbra 2008. Ustálil, že v danom prípade nie je možné dospieť k spravodlivému záveru, že nepodanie dovolania bolo príčinou vzniku škody na strane žalobcu ako klienta. Uzavrel, že škoda - opätovne zaplatená kúpna cena žalobcom vo vzťahu k novému vlastníkovi nehnuteľnosti - nebola v príčinnej súvislosti s konaním resp. opomenutím konania žalovaného. Vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania nároku žalobcu konštatoval, že žalovaný počas konania neuviedol v čom spočíva premlčanie uplatneného nároku, na pojednávaní svoju interpretáciu obmedzil iba na konštatovanie subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 OZ. Na základe skutkového zistenia v rámci konania mal za to, že uplatnený nárok podlieha úprave obchodnoprávnej (§ 397, 398 OBZ), z čoho vyvodil, že ku dňu podania žaloby dňa 16. júna 2015 plynula premlčania lehota ako pri práve na náhradu škody, teda s vedomosťou o vzniku škody a kto za ňu zodpovedá, najskôr rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. júna 2012, na základe čoho konštatoval, že námietka premlčania nie je dôvodná. Záverom zdôraznil, že nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie, samo pochybenie advokáta neznamená automaticky vznik škody na strane klienta, pričom zodpovednosť advokáta ani nie je daná v každom prípade, keď ním zastupovaný (obhajovaný) klient nebol v určitom konaní úspešný, ale zodpovednosť advokáta nastupuje len vtedy, keď neúspech klienta je dôsledkom porušenia povinností advokáta v súvislosti s výkonom advokácie. Konštatoval, že v danom prípade samo neinformovanie žalobcu žalovaným o priebehu a výsledku konania na súde prvej a druhej inštancie, neúčast' žalovaného na pojednávaniach ani nesplnenie

povinnosti zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s uplatnením mimoriadneho opravného prostriedku, nemohli mať za následok zmenšenie majetku žalobcu, ku ktorému v zmysle žaloby došlo zaplatením opätovnej kúpnej ceny za nehnuteľnosti a úhrady nákladov v súvislosti s opätovným nadobudnutím nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu nebol preukázaný, preto žalobu zamietol, a v spore úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Na základe odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Cob/176/2019-311 z 28. januára 2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 2 CSP a žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 28Cb/89/2016-255 zo dňa 28. marca 2019, pretože vykazoval známky vecnej správnosti. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýval a v odvolaní uvedené argumenty neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia odvolací súd uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 355.200,- € s príslušenstvom, titulom náhrady škody spôsobenej výkonom činnosti advokáta (žalovaného), nakoľko žalovaný podľa tvrdení žalobcu neplnil svoje povinnosti voči klientovi (žalobcovi) vyplývajúce mu z jeho postavenia advokáta. Žalovaný počas konania tvrdil, že so žalobcom nemal uzatvorenú zmluvu o poskytovaní právnych služieb a zastupovanie vo veci prevzal až na základe plnej moci zo dňa 19. augusta 2009. Súd prvej inštancie konštatoval, že išlo o neformálne poradenstvo, bez vopred dojednaných podmienok a bez fakturácie odmeny, čo samo je v rozpore s výkonom advokácie. Odvolací súd sa s takýmto právnym názorom súdu stotožnil, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal existenciu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci vo veci kúpy dotknutých pozemkov v čase pred udelením plnomocenstva zo dňa 19. augusta 2009. Uvedený záver podporila i tá skutočnosť, že sám žalobca rozporuplne na str. 3 odvolania uviedol, že „žalovaný od mesiaca január 2009 žalobcovi na základe ústne uzavretej zmluvy poskytoval právnu pomoc vo veci kúpy pozemkov na I. ulici v X.“, na str. 5 odvolania „žalovaný zastupoval žalobcu na základe ústne uzavretej zmluvy, ktorej predmetom bolo preverenie predmetu kúpy a zabezpečenie podkladov k uzatvoreniu kúpnej zmluvy s predávajúcim, to všetko bez účasti žalobcu“, no zároveň si sám odporoval keď na str. 5 odvolania uviedol, že „k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnej pomoci vo veci prípravy, posúdenia a uzatvorenia kúpnej zmluvy o kúpe nehnuteľností od predávajúceho - spoločnosti NAVI 1, s.r.o. - došlo konkludentným prejavom vôle žalovaného, ktorý svojím aktívnym konaním týkajúcim sa posúdenia a následného uzatvorenia kúpnej zmluvy, ako i s ňou súvisiacich listín, dal svoj súhlas, t. j. prijal návrh zmluvy na poskytnutie právnej pomoci“. Aj vzhľadom na nekonzistentnosť tvrdení žalobcu o spôsobe uzatvorenia zmluvy o poskytnutí právnej pomoci v čase pred udelením plnomocenstva zo dňa 19. augusta 2009 (ústne vs. konkludentne), odvolací súd dospel k záveru, že existencia takejto zmluvy preukázaná nebola. Z tohto dôvodu je argumentácia žalobcu ohľadne porušenia povinností žalovaného ako advokáta, ktorá smeruje k obdobiu pred udelením plnomocenstva zo dňa 19. augusta 2009, nepreukázaná a nedôvodná. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého k jedinému relevantnému porušeniu povinnosti preukázateľne došlo len pri svojvoľnom opomenutí zaplatenia súdneho poplatku za dovolanie, ďalšie namietané porušenia povinností advokáta mal súd za sporné, keďže žalobca v konaní nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o konaní žalovaného. Ďalším predpokladom zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je vznik škody. Škodou sa aj v prípade zodpovednosti advokáta v zmysle § 26 zákona o advokácii rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (klienta), je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Uhradzuje sa skutočná škoda a ušlý zisk. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o nepreukázaní škody zo strany žalobcu pri doplatku v sume 350.000,- € titulom opätovného uhradenia kúpnej ceny, a taktiež o nepreukázaní škody vo výške 5.200,- € ako sumy nákladov súvisiacich s uzatváraním novej kúpnej zmluvy a súdnym konaním o dodatočnej likvidácii NAVI 1, s.r.o. a s tým súvisiacich poplatkov, pretože vynaloženie ani špecifikáciu týchto nákladov žalobca v konaní nepreukázal. Výšku uplatnenej škody a jej zdôvodnenie nepreukazuje ani písomná výzva na náhradu škody založená v súdnom spise, na ktorú v odvolaní poukazoval žalobca. Žalobca k odvolaniu pripojil

listinné dôkazy - List vlastníctva č. XXXX z 3. júna 2013, Kúpnu zmluvu zo 6. decembra 2013, Návrh na vklad do katastra z 18. decembra 2013 a Zápisnicu o vydaní peňazí z notárskej úschovy z 22. januára 2014, ktoré mali okrem iného preukazovať výšku škody v sume 350.000,-€ a skutočnosť, že táto bola skutočne zaplatená, pričom poukázal na to, že kúpna zmluva preukazujúca vznik škody v sume 350.000,- €, bola pripojená ako listinný dôkaz k žalobe. Odvolací súd však po oboznámení sa so spisovým materiálom zistil, že Kúpna zmluva z 6. decembra 2013 nebola priložená k žalobe, ale žalobca ju ako dôkaz predložil až v odvolacom konaní, rovnako ako ani Zápisnica o vydaní peňazí z notárskej úschovy z 22. januára 2014. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na čl. 8 CSP, § 153 CSP v spojení s § 366 CSP. Ide o nové dôkazy, ktoré žalobca neprodukoval v konaní pred súdom prvej inštancie, i keď mal na to možnosť. Keďže tieto dôkazy mohol žalobca predložiť už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a to v konaní pred súdom prvej inštancie, nebolo možné dospieť k záveru, že by ich uplatnil včas v súlade s § 153 CSP. V danom prípade nejde o novoty v odvolacom konaní, ktoré by boli prípustné v zmysle § 366 CSP, odvolací súd na ne preto neprihliadal. Odvolací súd tiež dodal, že tretím predpokladom zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je kauzálny nexus medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide pri priamej väzbe javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Vzťah príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a škodou spôsobenou klientovi je daný vtedy, ak je medzi výkonom advokácie a škodou klienta vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť advokáta nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, konkrétne ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný - nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 69/2015 z 11. februára .2015). Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o absencii priamej príčinnej súvislosti medzi konaním advokáta (žalovaného) a tvrdenou škodou spôsobenou klientovi (žalobcovi), kedy v danom prípade nebolo možné dospieť k spravodlivému záveru, že nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie bolo príčinou vzniku škody na strane žalobcu. Naopak, zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplývalo, že tvrdená škoda, t. j. opätovne zaplatená kúpna cena žalobcom vo vzťahu k novému vlastníkovi nehnuteľnosti, nebola v bezprostrednej príčinnej súvislosti s konaním, resp. opomenutím konania žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné dospieť k záveru, že nebyť škodovej udalosti (namietaného pochybenia advokáta), ku škode by nedošlo. Rovnako, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dodal, že v posudzovanom prípade samotné neinformovanie žalobcu žalovaným o priebehu a výsledku konania na súde prvej a druhej inštancie, či neúčast' žalovaného na pojednávaníach, nemohli mať za následok zmenšenie majetku žalobcu, ku ktorému malo v zmysle žaloby dôjsť opätovným zaplatením kúpnej ceny za nehnuteľnosť a nákladov spojených s opätovným nadobudnutím nehnuteľnosti. Nakoľko v konaní nebolo preukázané kumulatívne splnenie všetkých troch predpokladov pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, odvolací súd zastával názor, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď po vykonanom dokazovaní a zistení skutkového stavu žalobu zamietol. V neposlednom rade odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke, že súd prvej inštancie v konaní ani raz nepostupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, poznamenal, že námietka nie je dôvodná. Vzhľadom na to, že žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorý žalovaný poprel, žalobca bol povinný preukázať splnenie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, vrátane existencie škody a príčinnej súvislosti, nakoľko v konaní ho ťaží dôkazné bremeno. Porušenie uvedeného ustanovenia nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv a ak súd toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdo/3/2019 z 28. januára 2020. I keď súd prvej inštancie nepostupoval podľa ustanovenia § 181 ods. 2 a počas konania neuviedol

stranám sporu, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré považuje za nesporné, opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa vydaním rozhodnutia vo veci samej konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej súd prvej inštancie svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok. (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 366/2018-9 z 11. júna 2018). Vzhľadom na uvedené odvolací súd tento nedostatok nepovažoval za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Na záver odvolací súd doplnil, že v podaní doručenom súdu dňa 28. mája 2020, označenom ako doplnenie odvolania, žalobca okrem iného namietal, že súd prvej inštancie opakovane porušil povinnosť postupovať podľa ustanovenia § 274 CSP a rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie napriek tomu, že žalobca o to žiadal a boli splnené obe podmienky podľa bodu a) a b) citovaného ustanovenia zákona. Odvolací súd dal do pozornosti, že podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Zákonná koncentrácia konania sa uplatňuje aj v opravných konaniach. Lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania (t. j. iniciovanie opravného konania), ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania (určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda) a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania tak nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s.). Keďže uvedená námietka nebola súčasťou včas podaného odvolania žalobcu, a to i napriek tomu, že žalobca túto skutočnosť mohol namietat' v odvolaní, keďže v čase podania odvolania mal vedomosť o tom, že súd prvej inštancie napriek opakovaným návrhom žalobcu nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka nebola uplatnená včas, preto sa ňou ďalej nezaoberal. Odvolací súd taktiež poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie akceptoval ospravedlnenie žalobcu ohľadne neúčasti na pojednávaní dňa 19. marca 2018, 16. apríla 2018, v súvislosti s ktorými sa žalobca domáhal vydania tzv. kontumačného rozsudku pre zmeškanie žalovaného, z čoho vyplýva, že nebola splnená podmienka podľa § 274 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie teda nepochybil, keď na návrh žalobcu nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Ostatné skutočnosti uvádzané žalobcom v podaní doručenom súdu dňa 28. mája 2020 sú podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k predmetu tohto konania irelevantné a nemajú vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

5. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako i rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 449 ods. 2 CSP v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie i odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. K záveru odvolacieho súdu, že zo strany žalovaného sa nejednalo o zastupovanie žalobcu na základe uzavretej zmluvy, čím nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi činnosťou žalovaného a vznikom škody, dovolateľ uviedol, že z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 28Cb/89/2016, ako i v spise Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/176/2019 bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný poskytoval žalobcovi právnu pomoc v kontraktachom konaní týkajúcom sa kúpy nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre obec Bratislava - mestská časť Staré Mesto, okres Bratislava I, katastrálne územie U. T.. Konkrétne sa jednalo o listinné dôkazy tvoriace prílohu žaloby, listinné dôkazy založené do spisu v priebehu konania (výpisy z emailovej korešpondencie) a tiež pripojené súdne spisy Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12C/53/06 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/113/2012. Z predmetných listinných dôkazov je podľa dovolateľa bezpochyby zrejmé, že žalovaný poskytoval žalobcovi z pozície advokáta odbornú právnu pomoc a nie je právne relevantné, či si žalovaný za poskytnutú právnu pomoc uplatnil odmenu v zmysle vyhlášky o odmenách a náhradách za poskytovanie právnej pomoci. Domnieval sa, že žalovaný si odmenu za vykonané právne úkony voči žalobcovi neuplatnil z dôvodu, že si bol vedomý svojich pochybení a zanedbaní záväzkov voči klientovi neúčastou na súdnych pojednávaniach, ako i podávaním opravných prostriedkov po uplynutí zákonnej lehoty. Skutočnosť, že žalovaný si bol vedomý svojej zodpovednosti za spôsobenú škodu a teda i jej

výšky, osvedčuje jeho vyjadrenie voči súdu, že podal žiadosť na poisťovňu ohľadom riešenia vzniknutej škody ako poistnej udalosti z jeho advokátskej poisťky. Čo sa týka argumentácie odvolacieho súdu ohľadom nepreukázania výšky škody zo strany žalobcu, dovolateľ namietol jej správnosť a uviedol, že bez zbytočného odkladu po úkonoch vykonaných vlastníkom spornej nehnuteľnosti, ktorá sa prinavrátila pôvodnej vlastníčke, resp. jej právnej nástupkyňi, priebežne informoval žalovaného o stave veci a o výške škody, ktorá mu bola spôsobená zrušením pôvodnej (žalovaným zabezpečovanej) kúpnej zmluvy. Žalobca informoval žalovaného o alternatívnej možnosti riešenia vzniknutej situácie spôsobenej v príčinnej súvislosti s činnosťou, resp. nečinnosťou žalovaného, o možnosti opätovnej kúpy nehnuteľností za redukovanú kúpnu cenu vo výške 350.000,- €. Žalovaný pri opakovaných stretnutiach so žalobcom navrhnutý postup schvaľoval s tým, že škodu, ktorú v danej súvislosti žalobcovi spôsobil, mu nahradí uplatnením nároku z poisťky uzavretej za účelom prípadnej náhrady škody spôsobenej výkonom činnosti advokáta. Dovolateľ v priebehu konania na súde prvej inštancie produkoval dôkazy formou listín i výpovedí do zápisníc svedčiace o dôvode vzniku škody ako i jej výške, pričom zo strany žalovaného nebola výška škody spochybnená alebo namietaná. Dodal, že výška škody nebola na žiadnom z pojednávaní zo strany konajúcej sudkyne nijakým spôsobom spochybnená a tiež nebola vznesená požiadavka na jej preukázanie nad rámec doložených listinných dôkazov a prednesených tvrdení. Dovolateľ ďalej namietol, že odvolací nepostupoval správne, keď za procesný nedostatok konania nepovažoval opomenutie súdu prvej inštancie postupovať aplikáciou ust. § 181 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie podľa názoru dovolateľa v priebehu konania nespochybňoval výšku spôsobenej škody, spochybnil len príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody, napriek tomu ani raz nepostupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP tak, že by označil túto skutočnosť za spornú, v dôsledku čoho je potrebné preukázať ju ďalšími dôkazmi. Dovolateľ v danej súvislosti poznamenal, že za dôvod takého postupu konajúcej sudkyne považoval jej personálne prepojenie so žalovaným i skupinou okolo T. W. a zdôvodnenie postupu uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nepovažoval za konvalidáciu porušenia ust. § 181 CSP. Ďalej namietal i postup odvolacieho súdu, keď námietku žalovaného o porušení ust. § 274 CSP, a teda neakceptovaní opakovaných návrhov na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, vyhodnotil ako neoprávnenú. Žalobca okrem ústnych prednesov s požiadavkou na vydanie rozsudku pre zmeškanie tento postup opakovane navrhoval i podaniami zo 16. apríla 2018 a 27. apríla 2018, avšak konajúca sudkyňa zrejme z dôvodov jej personálneho prepojenia so žalovaným i skupinou okolo T. W. svoju zákonnú povinnosť porušila. Pokiaľ odvolací súd konštatoval, že doplnenie odvolania z 28. mája 2020 s uvedením námietok voči konajúcej sudkyňi bolo vykonané po uplynutí zákonnej lehoty, dovolateľ argumentoval tým, že námietku voči konajúcej sudkyňi a účelovému spôsobu vedenia prvoinštančného konania nemohol uplatniť v lehote na podanie odvolania, nakoľko v čase podania odvolania tieto skutočnosti neboli dovolateľovi známe. Dozvedel sa ich až koncom roka 2019 po medializácii akcie BÚRKA vykonanej NAKA.

6. K dovolaniu žalobcu nebolo zo strany žalovaného podané písomné vyjadrenie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Podľa ustanovenia § 440 CSP dovolací súd je dovolacím dôvodom viazaný.

11. V posudzovanom prípade žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

13. Dovolateľ súdu prvej inštancie v časti dovolania, označenej ako ad d/, vytýkal, že v rozpore s ustanovením § 274 CSP nerozhodol na pojednávaní rozsudkom pre zmeškanie a to napriek jeho opakovaným návrhom. V súvislosti s uvedenou námietkou dovolací súd uvádza, že k vydaniu rozsudku pre zmeškania by mal súd pristupovať uvážlivo a voľiť tento inštitút najmä v prípadoch, v ktorých je nezáujem na strane žalovaného zrejmý, keď je žalovaný skutočne nečinný a odmieta sa aktívne podieľať na súdnom procese, či úmyselne súdne konanie predlžuje. Rozsudok pre zmeškanie by nemal byť využívaný s cieľom čo najrýchlejšieho ukončenia sporu na úkor základného práva na súdnu ochranu. Podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie sú dané len vtedy, keď je takýto rozsudok oprávnenou sankciou za skutočnú pasivitu strany, ktorá úmyselne mieri k zmareniu efektivity súdneho procesu. V danom prípade súd prvej inštancie nepostupoval podľa názoru dovolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 274 CSP, keď po zvážení celého priebehu konania uprednostnil riadne prejednanie sporu. Napriek tomu, že sa nezúčastnil ani jedného pojednávania nemožno jeho konanie hodnotiť ako pasívne. Svoju neúčasť na pojednávaní určenom na 19. marca 2018 riadne ospravedlnil, pričom súd prvej inštancie dôvod, ktorý mu bránil v účasti na pojednávaní akceptoval, akceptoval aj dôvod, pre ktorý žalovaný navrhol odložiť ďalšie pojednávanie určené na 16. apríla 2018, ďalšie pojednávanie určené na 26. apríl 2018 bol zrušený z dôvodu nahlásenia bomby v priestoroch súdu prvej inštancie. V žiadosti o zmenu termínu pojednávania z 23. apríla 2018 žalovaný uviedol aj dôvody, pre ktoré neuznáva nárok žalobou uplatnený, pojednávanie určené na termín 31. mája 2018 sa zúčastnila jeho právna zástupkyňa, pojednávania určeného na 16. júl 2018 sa síce nezúčastnil, svoju neprítomnosť však ospravedlnil a súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti, taktiež ospravedlnil svoju neprítomnosť na ďalšom určenom pojednávaní na deň 17. september 2018 a súčasne sa opätovne vyjadril k vyjadreniu žalobcu, ospravedlnil aj ďalšiu neúčasť na pojednávaní určenom na deň 18. októbra 2018 s tým, že poukázal na obsah svojich doterajších vyjadrení. Opätovne sa k veci samej vyjadril v ďalšom podaní zo dňa 25. januára 2019, v ktorom ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní určenom na deň 28. január 2019. Z dôvodu plánovanej dovolenky sa ospravedlnil aj z pojednávania určeného na 11. február 2019 s tým, že pripojil doklady preukazujúce rezerváciu ubytovania. Na pojednávaní konanom dňa 11. marca 2019 súd

určil ďalší termín na verejné vyhlásenie rozsudku na deň 28. marec 2019. So zreteľom na uvedené a najmä s prihliadnutím na predchádzajúcu aktivitu žalovaného podľa názoru dovolacieho súdu súd prvej inštalácie postupoval správne, keď nerozhodol rozsudkom pre zmeškania, vychádzajúc výlučne zo skutkových tvrdení žalobcu.

14. Za nie dôvodnú považoval dovolací súd aj ďalšiu námietku dovolateľa, označenú ako ad c/, že súd prvej inštalácie porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, ktorý má byť prostriedkom na predídanie prekvapivým rozhodnutia a to v tom smere, že prvoinštančný súd síce spochybňoval príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody, avšak bez toho, že by podľa § 181 ods. 2 CSP označil túto skutočnosť za spornú s tým, že je ju potrebné ďalšími dôkazmi preukázať. Doplnil, že otázku výšky škody a jej zaplatenie nepovažoval prvoinštančný súd za spornú. Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu má za následok tzv. inú vadu konania, avšak nezakladá to vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž súd toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiadny priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. V zmysle judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012 a porovnajte aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Teda ani v prípade, ak by súd prvej inštalácie dodržal postup v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, nič by to nezmenilo na výsledku sporu, t. j. na zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, resp. nepreukázania predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Žalobca bol navyše počas celého konania zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Aj samotný dovolateľ v dovolaní skonštatoval, že prvoinštančný súd spochybňoval príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu, teda bolo povinnosťou žalobcu, ktorý znáša dôkazné bremeno, ak chcel byť v konaní úspešný, navrhnuť dôkazy na preukázanie jeho tvrdení a to bez ohľadu na to, či súd postupoval dôsledne podľa § 181 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že súd vyjadril predbežný právny názor v predmetnej právnej veci vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 17. septembra 2018. Okrem toho žalobca mohol reagovať na rozhodnutie súdu v rámci riadneho opravného prostriedku a tak mal možnosť následne uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, čo aj urobil. Vychádzajúc z uvedeného, procesným postupom súdu prvej inštalácie nebolo strane sporu znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ ďalej v časti dovolania, označenej ako ad e/, namieta, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď sa nezaoberal jeho námietkou týkajúcou sa sudkyne JUDr. Kataríny Bartalskej, uplatnenou až v doplnení odvolania zo dňa 28. mája 2020. Namieta, že námietku nemohol uplatniť v lehote na podanie odvolania t. j. v apríli 2019, nakoľko sa tieto skutočnosti udiali až koncom roka 2019, v čase podania odvolania neboli známe. Odvolací súd správne konštatoval, že po uplynutí lehoty na podanie odvolania nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy. Lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania (t. j. iniciovanie opravného konania), ale aj vymedzenie programu odvolacieho konania (určenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda) a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo. Ak však námietka žalobcu mala charakter námietky v zmysle § 52 CSP, potom ju mohol uplatniť aj neskôr, najneskôr však do 7 dní, od kedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr

uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada (§ 53 CSP). Pritom okamih, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela, musí strana uviesť v námietke zaujatosti. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada. V doplnení odvolania zo dňa 26. mája 2020 žalobca neuvádza, kedy konkrétne sa o ním uvádzaných skutočnostiach dozvedel, takže ak by jeho námietka mala mať povahu námietky zaujatosti, súd by vzhľadom na absenciu jednej zo zákonom predpísaných náležitostí nemohol prihliadnuť. Doplnenie odvolania je datované 26. mája 2020 a dovolateľ v dovolaní uvádza, že namietané skutočnosti sa udiali až koncom roka 2019, preto ich nemohol uplatniť už v odvolaní podanom v apríli 2019. Ak sa teda udiali koncom roka 2019, ako uvádza samotný žalobca, námietku uplatnil až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 1 CSP, takže ani z tohto dôvodu by súd nemohol na ňu prihliadať.

16. V časti dovolania označenej ako ad a/ a ad b/, dovolateľ vlastne iba polemizuje so záverom obidvoch súdov, že zo strany žalovaného sa nejednalo o zastupovanie žalobcu na základe uzatvorenej zmluvy a že žalobca nepreukázal ani výšku škody. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

17. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie nedošlo k vade, v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol ako procesne neprípustné.

18. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

19. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.